

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Čebeloredivne rastline. — Čebelne bolezni. — Tu pehar — tu panj! kdo bo gospod?
— Poročilo iz okolice Ljubljanske. — Čebelarstvo poročilo iz Predarlškega. — Račun
društvenega odbora za l. 1873 in Proračun za l. 1874.

Čebeloredivne rastline.

A. Rastlinoznanstva vrednost.

(Po bar. Rožičevem „Bienenzuchtbetrieb“.)

Gotovo je, da mora človek v vsakemu stanu posebne stanovne vednosti imeti, če hoče svoje poslo dobro opravljati. Tedaj tudi čebelar mora vediti, kaj njegovim čebelam služi, kaj pa je za-nje zastoj ali celo škodljivo. Ves živež čebelni, ter tudi ves dobiček čebelarški je v rastlinskem cvetu. Vendar vsaka rastlina ni enake cene, ne kakor krma za živali, ne kakor medunosno cvetje za čebele. Tedaj je tudi gotovo, da znanost in vednost v rastlinoslovji je za umnega čebelarja velike cene.

Kterih rastlin je naj več v okolici? Jih je zadosti le za malo, ali tudi za veliko čebelarijo? Kdaj in kakó dolgo dajejo čebelam potrebni živež? Te in enake prašanja so gotovo imenitne za čebelarstvo in kakor jih vé čebelar rešiti, takošno bo imel tudi veselje in takošen dobiček iz svojega čebelarstva. Naj navodim le en izgled: ajdo vsak pozná; naj bi pa kdo mislil, da vsaka ajda v enakem vremenu daje enak pridelek, bi se zelo motil. Kakor za zadelovanje zrna ni vsaka zemlja ugodna; ravno tako vsaka zemlja ni ugodna za medunosno cvetje. Pri meni n. pr. je globoka ilovnata zemlja v zelo vozki dolinici in ajdov cvet redko kdaj medunosen; malo bolj ko četrt ure od tod je ajdov cvet v razpadenem apnenicu skoraj vselej medunosen. *)

*) Ta izgled naj čebelarje — zlasti ude našega društva — učí, da čebelarstvo je, kakor kmetijstvo sploh, tudi vednost, in da je treba za umno ter koristno čebelarstvo znanstvene vednosti. Naj opomnim še enkrat na izrek slavnoznanega čebelarja barona Berlepša: „Učíte se naj pred znanstvenega čebelarstva, če ne ostanete mojstri-skaze vse svoje žive dni.“ — znabiti se mu bo letos bolj verjelo

B. Nabiralne snove.

Snove, ktere naše čebele iz cveta rastlin nabirajo, so: méd, vosek, obnožje (cvetni prah) in lepljiv vosek (neka klejasta smola). Okrožje, v katerem čebele berejo, je nekako eno uro hoda obširno, če ga ne mejijo previsoki hribi, ali pregloboke doline. Koliko teh snov cvet raznih rastlin daje, se gotovo ne dá določiti; vendar se ne bomo veliko motili, če sploh v primeri vzamemo, da le polovica cvetja čebelam služi v nabero raznih snov in sicer od te polovice dobivajo 10 % obnožja, 50 % sladkih sokov in 40 % obojega vkup.

Cvetni prah (obnožje) lepljiva smola, vodá, sladki soki to so snove, ktere čebele iz rastlinskega cveta nabirajo (nekteri trdijo, da tudi solne tekočine, lužne soli potrebujejo in nabirajo) ter v panju predelajo v cvetlični méd (v hrano zalegi) vosek, smolnati lep za prilepljenje satovja in méd. Od vsake teh snov recimo v pojasnenje kratke besede:

Obnožje čebele nabirajo na prašnikih*) raznih cvetlic. Obnožje je pa že množina cvetličnega praha, ktereга čebele berejo ali prav na vrhu prašnih nitik, ali pa na dnu cveta, kateri tacih prašnih nitik nima. Je pa cvetlični prah iz malih roglastih mehurčkov ali mozulčkov, kateri so napolnjeni z rastlinsko tekočino in silno majhnimi zrci ali delci (vse to se s prostim očesom se vé da ne vidi, ampak le skozi povikševavno steklo ali lečo). Po učenem Dönhof-u je cvetlično obnožje iz rumeno-barvenega dela, iz beljakovca (jajčnega) nekoliko rastlinskega voska in še nekaj drugih snov. Obnožja čebele nikoli samé ne vživajo, ampak imajo edino le za pitanje mlade zalege.

ko lani! (glej štev. 5. l. 1873). Res kako bo nevednež presojeval razne primerljeje v čebelarstvu? Rzsodi jih, pa dostikrat v svojo škodo. Pred kakimi desetimi leti sem čul tožiti nekega čebelarja: Dokler sem stari čebeljak imel, je bilo še nekaj; kar sem pa tukaj novega postavil, niso čebele nikoli za nič. Jaz malo sprašujem, kje je stari čebeljak imel, ter tudi bolj pazno pregledam nov čebeljak in lego njegovo, ter mu naravnost rečem: Prijatelj! ko bi bili stari čebeljak tū imeli, bi bile tudi nekđaj čebele za nič in dokler bote novega tū imeli, tudi zanaprej ne bodo nikoli za nič. Ko neverni Tomaž me začuden pogleduje; ko mu pa reč malo razložim, je verjel, in čez teden dni je nov čebeljak na mestu starega stal in o dobri letini so bile čebele spet dobre. Večkrat mi je potlej rekel: Zdaj vidim, da za čebelarstvo ni vsak gumpec, ter si je zaradi tega bistrumno-iznajdenega izreka nekako veliko domišljeval. Res — da bi roje spravljati, panje šteti in polno satovje spodrezovati umno čebelarstvo bilo, bi bilo brez števila umnih čebelarjev, ki so pa brez znanstvene vednosti le mojstri-skaze. Vred.

*) Ker je marsikterim naših udov botanika ali rastlinoslovje neznano, tū opomnimo: Prašniki so v cvetu semenske nitke moškega spola. Tudi rastline namreč so žive stvari, ktere rastejo, živeža za rast potrebujejo, po katerih žilah se rastlin-ki sok pretaka i. t. d., le gibljivosti in čutljivosti nimajo. Množijo se po semenu; oplodenje semena ali množivna rodovitnost se pa zgodi po moškem in ženskem cvetu. Nitke s prahom moškega spola se zovejo prašniki, cveti ženskega spola, iz katerih po oplodnju seme in sad prizori, se pa imenujejo pestiči. Ta dvospolni cvet je navadno tudi prostim očem vidljiv. Naha-jamo pa obojni cvet: prašnike in pestiče ali v eni cvetni čašici vkup n. pr. pri regredu, navadnem žitu, sočivji i. t. d.; ali pa je razločen, ter ima vsak svojo posebno cvetno časico. Tū je pa spet razloček, da pri nekterih rastlinah so cvetne časice na eni in isti rastlini, n. pr. pri turšici ali koruzi, kjer so na vrhuncu prašniki, spodaj pa pestiči, ali pa sta semenska cveta v dveh raznih rastlinah, n. pr. pri konoplji i. dr. Toliko bodi danes le sploh in ob kratkem rečeno; znabiti drugikrat kaj več. Vredništvo.

Naberajo pa obnožje le stareje čebele; čisto mlade do kakega četrtega tedna starosti skoraj nikoli. Naberajo pa čebele cvetlični prah brez ustnic *) s tem, da s sprednima nogama cvet pohodijo, ter se samo po sebi po kocinastih nožicah če dalje več cvetličnega prahu prijemlje. S pomočjo srednjih nožic prenesejo med letanjem cvetlični prah na zadnji nožici. Da pa je prah tudi nakupičen držeč, ter ga ne zgubijo, ga prevlečejo z neko žlezasto tekočino, katero potijo iz potnic zadnjih nožnih piščal ali mečic.

Kedar pride čebela v panj, si spet z nožicami pomaga, da se obnožja znebí. Deva ga vselej v prazne celice, ter ga na zadnje prevleče z neko svitlo-medeno žlezino, da je tako pred zrakom varno in ne plesnije. Navadno shranjujejo čebele malo obnožja, znabiti komaj 10—15 % vse zaloge in to le za pitanje prve spomladne zalege, dokler se zunaj še težko ali celó ne dobiva. Da čebela celico z obnožjem napolni, mora dvajsetkrat težko prinesiti; prostor enega štirjaškega palca — blizo 50 celic na obeh stranéh — napolnjen z obnožjem tehta nekako en lot.

Rastline in drevesa, na katerih čebele največ obnožja nabirajo so zlasti: razne vrbe, lešče, topoli, hrast, jelša, jablana in češnja; potem mak, trpotec, ogršica, plavica in več družih.

Kjer in kodar je pomanjkanje takega drevja in takih rastlin, si umni čebelarji pomagajo z moko. Naj boljši za to je moka pravega kostanja, le navadno je predraga — dražja kakor vsaka druga; sicer je pa v sili vsaka moka dobra bodisi pšenična ali ržena, tudi rajžova je prav dobra. Le pomniti je, da moka mora biti naj lepša, ne spod črnega kamna. Nastavlja se pa čebelam na mnogo viž. Natrese se z moko eden ali več praznih satov, se dene v prázin panj, ter se kam blizo čebeljnaka postavi. Zamore se sat z moko tudi v panj naravnost dejati. So pa tudi lastne za to nalašč narejene priprave; naj boljši iz med vsih znanih enakih priprav je še bar. Rožič-evo koritice za moko.

Čebelne bolezni.

Gnjila zalega. **)

Iz med vsih bolezni čebelnih ni nobena nevarniša in za čebelarja škodljivša, kakor je gnjila zalega.

Znamnja te nadloge so: Po nezadelanih celicah zalega ne napredva, ampak odmrje ter se začne sušiti. Pa tudi stareja zalega — že črviči odmrjó — začnejo gnjiti, ter se spremené v neko drobečo škr lup. Do te dobe še ni velike nevarnosti in bolezni ni nalezljiva; če je panj močen, vse sam pospravi in ven iznese.

*) Ustnice so le za srkanje sladkih sokov in za predelovanje klejastega voská.

**) Sicer smo od te bolezni že lansko leto govorili (glej štev. 7. I. 1873); pa ker je reč toliko zanimiva, in ravno od čebelnih bolezni letos obširniši govorimo, vrstimo še članek od gnjile zalege.

Je pa v panju zadosti vlažnosti, da se neka plesnoba začne po odmrli zadelani in nezadelani zalegi razširjati ter postaja temno-rujavkasta, vlečljiva gnjiloba, tadaj je prava gnjila zalega, naj nevarniša nalezljiva čebelna kuga. Pokrovček pri zadelani zalegi vpade, ter se naredi v sredi luknjica ko knoflična glavica, iz ktere puhti hud smrad, kakor po gnjilih, spridenih jajcih. Dokler se plesniva gnjiloba po panji ne razširja, delajo in letajo čebele po navadi; kedar se pa gnjiloba bolj razširja — kar nam že smrad iz panja spričuje — tadaj čebele nehajo delati, klavrne zapuščajo sprideno satovje in le še zdravega oblegajo ter se v gruče stiskajo. Dostikrat pa tudi panj popustijo, ter si novega stanovanja iščejo.

Začetek in vzroki bolezni. Vzroki bolezni so mnogi in sicer bližnji in daljni. Velika in nagla zguba čebel po vremenskem spremenu, veliki plohi i. t. d. ker mnogo nastavljene zalege ne morejo več zadostno oblegati in ogrevati; dalje hudi, mrzli vetrovi, kateri naravnost skozi žrelice pihajo, ter zalego premrazijo, da prehlajena odmrje; ravno tako zalega odmrje, če jo čebele nehajo pitati, bodi si že zavolj pomanjkanja ljudstva ali pitanca, ter preslabo ljudstvo ni zmožno odmrle črviče iz panja spraviti; dostikrat je bolezn kriva nepazljivost ali zaniknost ali tudi nevednost čebelarja, ker vsega tega ne zapazi in čebelam ne pomaga; lahko in mnogokrat je bolezn kriv slab in spriden med — pitanec, griža in sploh vsaka druga čebelna bolezen je lahko začetik gnile zalege. — Še nekaj, na kar znabiti noben čebelar ne misli, hočemo in se nam potrebno zdi opomniti. Kedar je kakošno nezdravo ali bolestno ozračje, znajo tudi sicer zdrave in močne čebele same nanašati snove kužljive bolezni. Povsod namreč se nahajajo neke gobice, iz katerih se pozneje plesnjivec izleže, ter prevleče in pokonča rastljine in druge reči (n. pr. učenim znano ascophora elegans, mixotrichum chartarum i. dr.). — Kakor ta ali enaki plesnivni snov prevleče grojzdje, korun, židne gosenice in druge reči, ter jih ugonobi in pokonča, tako zanešen po čebelah v panj, prevleče in ugonobi zalego, ktera odmrje in začne gniti. Če je ozračje plesnivcu ugodno, se v panju še bolj nareja in širi, ter se pozneje loči in kot bolestni snov čedalje več zdrave zalega prevleče in ravno zarad tega je gnjila zalega toliko nevarna ne le za panj, ampak za ves čebeljak. Po prezračenji se namreč vzdigujejo male, komaj vidljive plesnjive kosmatinice, ter izletavajo iz žrelca in najdejo plavajoče v zraku pot v drugi panj. Lahko jih zanesejo tudi mlade čebele, ktere se od začetka navadno malo motijo, ter vsedajo na drugi panj. In če ta plesnivni snov (micrococcus) najde kolikaj za bolezen ugodne okoljščine, je že bolezen gotova. Iz tega se lahko razvidi velika nevarnost vsake gnjile zalege za ves čebeljak in lahko mogoče za čebeljake bližnjih sosedov.

Zabranitev in pomočki. Dr. Preus *) (zdravn. svèt v Kraljevcu na Pruskem), kateri je s pomočjo znanih čebelarjev Vogel-na in Šönfeld-a prvi ravno kar po-

*) Učeni čebelarji so si mnogo prizadevali pozvediti izvir ali začetek gnjile zalege. N. pr. g. Lambrecht je trdil, da je obnožje pokvarjeno po vlažnosti zraka vzrok te bolezni; g. Fišer pa nasproti, da je pomanjkanje obnožja t. j. cvetličnega medú ali z drugo besedo lakota vzrok, da zalega odmrje ter začne gniti. Tem nasproti je učil in utrdil dr. Preus, da če zalega pride v dotiko z plesnivim snovom, odmrje, ker je plesnivec prevleče in umori.

pisani začetik gnjile zalege učil in utrdoval, svetuje v zabranitev in pomočnik sledeče: Kedar nastane mrzel veter, naj se žrelca primašijo — se vé, da ne popolnoma ali tudi kaka zavarovalna deščica predpostavi; satovje z odmrlo zalego je treba naglo izrezati, ter ga z novim namestiti. Je po kakem koli naključji panj več čebel zgubil, se mu morajo dodati. Neoblegano satovje se vzame in dá drugim močnim panjem, pa paziti je treba, da ni prepozno, da se še v druge panje bolehnega zalega ne zanese. Če se nima kam dejati, naj se vendar le izreže, ter za vosek porabi. Dobro naj se pazi, da se ne bo pitalo s kakim kakor koli si bodi spridenim medom; zraven naj se skrbi za čisto vodo, da se v koritico večkrat prenavlja mah in voda. Matica naj se nekoliko časa pripré, da ne bo preveč nove zalege nastavljala. — Prav dobro je tudi v zabranitev, umivanje panjev, dilic in romčekov z razjedno vodo ali lugom (kali causticum, dobí se lahko in prav po nizki ceni v vsaki štacuni); vzame se dva lota na tri maselce vrele vode, ter počaka, da se raztopi. Tudi je dobro, prazne panjove in prazno satovje z žvepljenim cvetom pokaditi, doda se mu deseti del kafe.

Tù pehar — tù panj! kdo bo gospod?

Tako menda bo zanaprej glasilka nasprotnih strank čebelarjev! „Ajhstetarca“ (Eichstädter Bienenzeitung) že več mesecev pehar (iz slame pleteni peharju podoben panj) do zvezd povzdigovaje, je vendar tudi nasprotnemu spisu svoje krilo odprla. Tudi „Brnska čebela“ (Honigbiene v. Brünn) bo s trompeto čebelarje sklicovala, da razsodijo, kdo bo zanaprej gospod, slamnopehar ali lesenopan. Se vé, da je gospod Gravenhorst sam čebelarski mojster, ki vé, zakaj je pehar njegov ljubček — če so sicer njegove številke vse resnične — al kaj bi bil še lahko dosegel, ko bi bil umno čebelaril z boljšim panjem, če je že toliko s slabim?

Namen mojih vrstic ni razsojevati, kateri panj je boljši, ampak le opomniti, da taki prepiri: pretirana hvala in graja so možakov nevredni. Naj bi že toraj enkrat odločivno besedo izgovorili. Tedaj naj bodo pozvani tudi čebelarji južnih krajev (kteri sicer pehar poznajo), da izrečejo svojo misel: ali je pehar res vreden ali ne, da bi gospodoval v našem razsvetljenem veku?

Naj navodimo tù poskušnjo Šönfeld-ovo l. 1872 in 1873, s ktero se je uk Preusov potrdil. Šönfeld je vzel za grah veliko gnjilo na pol posušeno zalego, ter jo je dejal na desko pod steklo. Od spodej je po dva palca dolgi cevici zdrav zrak pod stekleno posodo dohajal; od zgoraj pa enako cev nastavil, ter jo s pavolo lahno zamašil, ter ves to na vroče solnce postavil. Pregreti zrak je se vé da po zgornji cevici sputil, plesnjevni snov pa malo debelši ni mogel, ampak se je zamaška prijel. Štiri zamaške je s plesnivcem napolnil, preden je bila gnjila zalega popolno suha in izžeta. Poskušnje z zamaški so pokazale, da, kjer koli je le za kaki palec zalego s to pavolo pokril, se je gnjila zalega pokazala. Tudi popolno zdravo zalego je ta plesnjevni snov umoril, ter gnjilo zalego širil. Daljne skušnje so pokazale, da, kjer take plesnivne snove ni, tudi gnjila zalega ni nevarna, ker se odmrli zalega posuši in naprej ne razširja.

Gg. Berlepš, Dathe, Günther, Hopf, Vogel — čebelarji največe veljave, so, če tudi še ne očitno — vsi zoper njega. Naj bi toraj tudi Avstrijski čebelarji svojo misel izrekli.

Da se s tem pozivom v „Slov. čeb.“ oglasim, se zato zgodi, ker me je „Kranjsko čeb. društvo z izvolitvo za dopisovalnega uda počastilo in ker me je Ajhstetarca zavrgla. Pri 18. zboru čebel. v Solnemgradu sem vidila marsikaj, kar bi ne imelo biti in ker se je vse to očitno godilo, sem hotla tudi očitno grajati, kar pa Ajhsteterca ni hotla sprejeti.

Me je res bolelo se ločiti od nemških čebelarjev, me pa tudi veselí v Avstrijskem čebel. listu se oglasiti. Saj me že tako marsktera vez z Avstrijo veže. Rodovina mojega moža je iz Moravskega in moja iz Českega razun drugih vezí prijateljstva; tedaj plašno sicer, pa vendar zaupljivo potrkam, ter prosim za prijazen sprejem v število Avstrijskih čebelarjev.

Lina bar. Berlepšova.

Poročilo iz okolice Ljubljanske.

(M. K)

Naj kratkočasnejši oddelek kmetijstva je čebelarstvo; to mi bo gotovo pritr dil vsak čebelar, bodi si že izurjen v tej reči, ali pa še le začetnik.

Akoravno sem čebelarstvo še le lansko leto pričel, mi vendar že veliko veselja dela; sosebno kadar je vreme* vgodno, ob času rojenja, kakor tudi o dobri paši.

Mrzlo vreme in veliko deževnih dni meseca maja letošnjega leta je čebele sploh od rojenja zeló zadrževalo; tako, da so mogli skoraj vsi čebelarji naše okolice umetne roje ali preganjence delati; drugiče pa zlo poredoma dobivamo.

Jez sicer se moram pa že pohvaliti, da so mi razun enega vsi panji sami rojili; dobil sem po dva in tudi po tri roje, toraj sem prav zadovoljen.

Pri nas je letos paša prav dobra. S prvega so brale na resji in češnji; jablanovega cvetja niso mogle skorej nič brati, ker je večidel v deževji odcvetelo. Posebno dobro pašo so imele na smreki, plavici in grašici; sedaj pa dobivajo medeno roso, katero tû medenico ali mano imenujejo.

Jez imam zdaj 10 dzirzoniziranih panjev, namreč: tri Sumparjeve, 5 Porentovih in 2 br. Rožič-eva, druge pa navadne domače Kranjske. Sumparjevi so za prve roje dobri pa vendar malo okorni, ker imajo predolge satnike, boljši so gosp. Porentovi; prav priličen je pa le družbeni panj, samo malo prekratek je; še posebno želeti bi bilo, da bi se tudi od zgoraj odpiral, kakor Porentov, ker je veliko ložej čebelarju kaj popraviti, ako se satniki od zgoraj ven in notri devajo, kakor pa, če se samo skoncāma.*)

Letos roji prav dobro napredvajo; ako nam predobrotljivi Bog še obilo ajde dá, bo dobra letina za čebelarja in kmeta.

*) Ste naj brž prve društvene panje dobili. Letos se društveni panj tudi od zgoraj odpira in sicer ne celi pokrov na enkrat, ampak ima dve polovici, ter se odpera po potrebi ena ali druga.

Čebelarstvo poročilo iz Predarlskega

od našega uda učitelja Knecht-a.

Od nekaj časa sèm se tudi pri nas na Predarlskem vidi splošno prizadevanje, da bi se čebelarstvo umniši obdelovalo. Leta 1867 je nekaj vnetih čebelarjev v Dornbirn-u ustanovilo čebelarstvo, kateremu je kmalo mnogo udov pristopilo. Odbor društva se je res obilno trudil; razpisoval potna zborovanja, izdeloval panje s premakljivimi satniki po enojni meri, ustanovil društveni list i. t. d. Leta 1872 je društvo dobilo 400 gld. državne podpore. To delovanje prvega čeb. društva je spodbudilo čebelarje po vsi deželi in ustanovile so se čeb. društva v Bregencu, Egu in Feldkirchenu. Imenujejo se te društva podružnice, ter so s prvim v Dornbirnu v zavezi, imajo pa vendar lastne odbore in gospodarstvo.

Medúnosnih rastlin, ktere se po Avstrijskem sejejo in obdelujejo, pri nas ni. Ogršice, razne detelje, ajde ne najdeš tù skoraj nikjer, lipo le malokje. Imamo pa obilno smerekovih gojzdov, veliko sadunosnega drevja in obširne travnike; tedaj bi čebelarstvo le nekaj vrglo, naj bi se umno čebelarilo.

Kar panj tiče, imamo še sploh slamnate pletenice (peharje). V jeseni se naj težji in naj ložji panji žveplajo in pridelek Švicarjem prodá. Društva si pač obilno prizadevajo, da bi se čebelarji umnejšega delovanja poprijeli, pa do zdaj mnogo kmetiških presoj še niso premagali.

Naša nemška čebela noče nekaj let kar nič več rojiti, česar se vé, da je naj bolj neugodno vreme krivo; gotovo bi bilo pa dobro, jo s Kranjsko pomladiti, ker je znano, koliko rade vaše čebele rojijo. Umetnih rojev pri nas ni, ker si čebelarji ne upajo jih začeti delat.

Vreme letošnje spomladi je bilo spet silno neugodno za čebelarstvo: mrzli vetrovi, dež in sneg ob času sadnega cvetja je nam zeló vse roje vzelo in naš up si prazne čebeljake z roji napolniti, je šel — spet po vodi.

Račun društvenega odbora za l. 1873.

a) Prejem:

1. Letnina družbanov	523 fl. 80 kr.
2. Državna podpora	875 „ — „
3. Prodaja panjev	60 „ — „
4. Razno	2 „ 80 „

Vsega vkup 1461 fl. 60 kr.

b) Stroški:

1. Do ustanovljenja društva	205 fl. 36 kr.
2. Tiskovina društvenega lista, vabila, pravil i. t. d.	779 „ 96 „
3. Za diplomu	182 „ — „
4. Za razne časopise in društveno bukvarnico	85 „ 97 „
5. Za društveno izgledno orodje i. dr.	115 „ 95 „

Skupaj 1369 fl. 24 kr.

	Prenos	1369 fl. 24 kr.
6. Za mizarske izdelke		138 „ 65 „
7. Za društvenega čebelarja, darila i. t. d.		184 „ 40 „
8. Za poštne in železniške stroške in voznine, razpošiljanje listov, pravil, poštne marke i. t. d.		169 „ 93 „
9. Za razne reči		10 „ 20 „
	<u>Vsega vkup</u>	<u>1872 fl. 42 kr.</u>
Tedaj dohodki		1461 fl. 60 kr.
Stroški		1872 „ 42 „
je l. 1873 še primanjkovalo		410 fl. 82 kr.

Proračun za l. 1874.

a) Dohodki:

1. Letna plača društvenikov	900 fl. — kr.	
2. Prodaja društvenega lista	250 „ — „	
3. Prodaja panjev in družega čebelarskega orodja	300 „ — „	
	<u>Vsega vkup</u>	<u>1450 fl. — kr.</u>

b) Stroški:

1. Za tiskarne potrebe	850 fl. — kr.	
2. Za bukvarnico, časopise, vezanje knjig	70 „ — „	
3. Za zbirko podučnih knjig in družega pomožnjega orodja	80 „ — „	
4. Za društveno sobo v razstavo društvenega čebelarskega orodja, panjev i. t. d.	100 „ — „	
5. Za razne stroške vredništva nemško-slovenskega lista, sodelavce, prevode i. t. d.	260 „ — „	
6. Doplača za društvene panje, orodje	450 „ — „	
7. Za nakup in razdeljenje raznih semen medunosnih rastlin	70 „ — „	
8. Za družbenega čebelarja	100 „ — „	
9. Za razpošiljanje društvenega lista in poštne marke	130 „ — „	
10. Za popotne shode — zborovanja, če bode sicer mogoče	180 „ — „	
11. Za vradne in razne potrebe	100 „ — „	
12. Za štipendije učiteljem v obiskovanje čebelarskega poduka	350 „ — „	
	<u>Vsega vkup</u>	<u>2740 fl. — kr.</u>
Tedaj dohodkov	1450 fl. — kr.	
Stroškov	2740 „ — „	

bo dozdevno primanjkovalo 1290 fl. — kr.

S tem objavlja društveni odbor sklepní račun za preteklo leto 1873 in proračun za sedanje l. 1874. Bolj natančno od raznih stroškov in odborovih sej govorimo v naslednjem listu; danes le še dostavljamo, da je društveni odbor tudi letos visokemu c. kr. ministerstvu kmetijstva predložil prošnjo za državno pomoč in podporo, ter povdarjal, da stroški so narašali nenadno, kakor udje, katerih štejeemo zdaj blizo 600. Društvenih panjev, da družega ne omenimo, je razdanih že precej čez 300, na ktere je moglo društvo mizarjem doplačati polovico cene, ker društveniki so jih le za polovično ceno dobivali. Društvo bo kmalo — je že tudi zdaj — eno naj večjih v Avstrijskih deželah. Od 1. julija, ko bo Štajarsko čebelarsko društvo naš list za svojega sprejelo, bo nemški list blizo tisuč bralcev imel, tedaj zamore tudi mnogo dobrega storiti za povzdigo čebelarstva.